

Mühreli Âğıt

– Nar-ı Çiçek · 25 Ekim 2015

- ve dedik ki
zannetmektir bazen yaşamak
zannedip kanmak yalanlara
dahî kanamak gerçeklere fütûrsuz...

..

- koca bir karanlığın
ışığını arayan küçük insanlarıydık
gün yetmedi bize, ay yetmedi
sığındık kaygılara ömür miktarı
yargılara gömüldük
ki denedik !
uyanamadık düşümeze giren flu kâbustan
yalvardık dileklerimize
götürsünler bizi
o yüksek yüksek tepelerin ardındaki cennete
ya da o cenneti getirsinler içimize diye
âğıtları mühreledik itinâlı
olmadı

sonra baktık görmeden
aldandık
suizân besteledik kemiği olmayan dilin söylencelerine
inandık sanrılara
kirlendik keyiflice

beklediklerimiz gelsin istedik
gidenler dönsün
yığınla vebâl birikti başımızda
tonlarca cefâ

öğrendik
istemek nâfile bir köşede
koşmalı taşlı yollardan nefessiz kalana dek

vadi kelebekleri canlanmalı içinde yoruldukça
düştükçe annen kaldırmalı seni cennetinden
temel atmalı aklına bacasında huzur tüten bir dünya

ecel üfürdü sonra ansızın kulağımıza
gölgemizce ürktük
düştü ruhlarımız Azrail'in ardına Mecnûn misalî
ölümlüydük körkütük

bir zılgıt esir aldı dilimizi ardından
d'öğündük canlı cesetlerimizle
ölçemedik öfkemizden değeri
alındıkça sevinilen elma şekeriydi nefes keza
yaşamsa küllî muamma
bizler som kâbusta rüyâ bireyleriydik
u'yanana dek hayata...

- ve anladık
biz hâlâ yeni günâhlar keşfedip
yaşayan ölü'yüz miskin
son duâ
Tanrı bizi diriltsin...

...

Z. Nâr